

[Ludvig Christensen.]

var der ganske vist en Klasse af Medborgere, som man navnlig ude omkring ved Møderne paa Landet tog med, og det var Smedemestrene. Det var alle Landsbysmedemestrene, som man vilde forhindre i at opretholde deres Prisaftaler, det var noget, man havde Brug for at agitere med derude omkring. Men ogsaa paa det Punkt er vi efterhaanden blevet beroliget, thi var det ikke saadan, at det ærede Medlem af det andet høje Ting, som i særlig Grad ved sin egen Virksomhed repræsenterer Landsbysmedene, for nogle Dage siden ved tredie Behandling af dette Lovforslag i Folketinget sagde, at nu var han efterhaanden blevet klar over, at ogsaa Landsbysmedene var fritaget? De eneste, der altsaa ikke kan faa at vide, at de ikke falder ind under Loven, er netop dem, det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds ganske rigtigt nævnte Gang paa Gang: Arbejderne og Arbejdernes Fagforeninger. Derfor kan vi fra vor Side ikke tjene de Herrer af Regeringspartierne i at tale lige saa stilfærdigt, som de gjorde, om Lovforslaget og være med til at reducere det til ingenting, thi det, der jo er Hensigten med det, er, at man vil have gennemført „liberalistiske“ Principper paa Arbejdsmarkedet.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch), sagde ganske træffende, at den enkelte skal have Lov til at folde sig ud. Ja, men med den Form, vort Samfund nu har, betyder den enkeltes Ret til under alle Forhold at kunne folde sig ud i alle Tilfælde den stærkeste Ret til at udbytte de svagere. Det er det, der er Forudsætningen for, det, der ligger i det Lovforslag, vi i Dag behandler. Det er det, man vil. Man har ikke været i Stand til fra Regeringens Side at true Arbejdsgiverforeningen til en Storlockout og ad den Vej faa Arbejderlønningerne slaet ned. Man har gennemført visse ændrede Bestemmelser i Arbejdsløshedsloven, som nok ikke virker hurtigt nok i Retning af at reducere Arbejderlønningerne, og derfor vil man nu have gennemført denne Lov, skabe Sikkerhed for, at enhver, der under en Konflikt, ligegyldigt hvor berettiget Konflikten i øvrigt er, forlader sine Kammerater, skal have en Særstilling, den Stilling, at de har Lov til at gøre det, uden at de, som de falder i Ryggen, maa røre det mindste ved dem, uden at de maa se paa dem, og hvis en af dem, det gaar ud over, forgriber sig en Smule, ja, saa har vi Lovbestemmelser om,

at han kan komme i Fængsel. Om der staar 2 Aars Tugthus eller indtil 2 Aars Fængsel kan ganske afgjort være dem lige meget, der skal puttes ind de 2 Aar. Det, som man haaber at opnaa ved Hjælp af denne Lov, er, at man efterhaanden skal blive i Stand til at faa de Priskurranter og de Tariffer, som man ikke paa anden Maade har kunnet faa af Vejen, ryddet væk og igen faa skabt de gamle Forhold, hvor Arbejdsgiverne selv bestemte, hvad de vilde betale i Løn. Thi hvis det ikke er Hensigten, forekommer denne Lov mig ganske meningsløs.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds har gennem sin Bedømmelse af Lovforslaget ogsaa vist os, at det er Hensigten, at Loven skal bruges mod Fagforeningerne, at det netop er Fagforeningerne og Arbejdernes Lønninger, det skal til at gaa ud over. Derfor er det ikke underligt, at Arbejderne ikke med Sindsro tager mod en saadan Lov. Der lever endnu i vort Land mangen Arbejder, som kan huske den Tid, da vi ingen Fagforeninger havde, den Tid, da Arbejdsgiverne, hver Gang de skulde antage en Mand, kunde gaa udenfor Porten og holde Auktion og antage den, der var lavest bydende, den, der vilde arbejde for den billigste Pris. Det var ganske behagelige Forhold den Gang for Arbejdsgiverne, de var mindre behagelige for Arbejderne. Det er de Forhold, man vil ind paa igen, det er det, der ligger i disse rendyrkede liberalistiske Principper, som vor nuværende Regering er Fører for. Det er det, som Gang paa Gang er gaaet igen i Statsministerens og andre af Ministeriets Medlemmers Udtalelser ved Møder ude omkring i Landet og ogsaa ved Møder i den høje Rigsdag: at man vil have Priskurranter og Tariffer løst saadan, at Arbejderne skal tage Arbejde for den Pris, Arbejdsgiverne mener at kunne betale.

Der er altsaa System i den Lovgivning, der finder Sted under det Ministerium, vi har i Øjeblikket. Der er System i den Maade, hvorpaa man efterhaanden, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds ganske rigtigt sagde, skridtvis gaar frem for at naa til det Maal, man vil naa. Der er System i, at man for hver eneste Lov, der vedtages, kommer nærmere og nærmere ind paa Arbejderbefolkningen, mere og mere træder Arbejderbefolkningen ned og mere og mere gør, hvad der er muligt, for gennem Lovgivningen at svække Arbejderklassen og ødelægge den økonomiske Standard, som Arbejderne er naaet frem til herhjemme. Jeg tror, vi har Lov til fra vor Side med